

Vælger, kan gjøre det med et bestemt Lobbud i Haanden og derved nedslaae enhver Klage, som maatte fremkomme. Men den anførte Sætning har dernæst en positiv Side, nemlig den, at alle de, der ere optagne paa Valglisterne, skulle være berettigede til at afgive deres Stemmer. Jeg troer ikke, at man i Folkethinget er kommen til nogen almindeligere Udtalelse om denne Side af Sætningen, men det har dog gaaet igjennem alle Forhandlinger der om Valgbevægens Prøvelse, at Folkethinget vil have Sætningen forstaaet paa den anførte Maade. Med en foregaaende Taler (Sessen) maa jeg imidlertid være enig i, at der kan reises begrundet Tvivl, om Sætningen virkelig i alle Tilfælde kan forstaaes saaledes. Der gjøres ofte ved Valgene Indsigelse mod, at en Person kommer til at stemme, med Hensyn til at han har modtaget Fattigundersøttelse; dermed troer jeg nu, at man maa tage det lidt mindre nøie. Men hvad derimod saadanne Personer angaaer, der have været undergivne Straf for en Forbrydelse, da bliver det, som af den af mig nys omtalte ærede foregaaende Taler bemærket, meget stydende, at ogsaa deres Stemmer modtages. Der frembyder sig herved endnu et andet Spørgsmaal, nemlig det, om man, naar en Mand, der er opført paa Valglisterne, i Løbet af Aaret, efterat Valglisterne ere blevne affattede og berigtigede, er bleven tiltalt og straffet for en Forbrydelse, der falder ind under Valgløvens § 2, altsaa for en i den offentlige Mening vanærende Handling, da ogsaa skal være nødt til at modtage hans Stemme. Jeg troer ikke, at man bør gjøre det; men jeg erkjender ved Siden deraf, at der for dette Tilfældes Vedkommende maa optages en Bestemmelse i Valgloven, hvorefter en saadan Vælgers Navn kan udslettes, inden Valglisterne skulle bruges; thi at udslette det i det Dieblit, da Vælgeren træder frem for at afgive sin Stemme, vil uægteligt ikke være hensigtsmæssigt. Endnu skal jeg henpege paa, at Straffelovens § 114 fastsætter Tab af Valgretten for at have modtaget Bestikkelse ved Valget; den, der i Henshold til denne Paragraph har forbrudt sin Valgret paa 5 Aar, hvis det var første Gang, han havde gjort sig skyldig deri, eller i Gjentagelsestilfælde for bestandigt, vil aabenbart ikke

med Sammelighed kunne stedes til at udøve sin Valgret, naar han kommer og vil afgive sin Stemme. Jeg maa derfor ønske, at denne Bestemmelse i Valgloven i de angine Retninger faaer et skyldigere Udtryk, end den allerede har, og at derhos enkelte Overveielser blive foretagne for at begrænde dens Indhold nøiere. I § 18 af Valgloven af 1849 maa aabenbart sidste Punktum udgaae, idet det der hedder, at de nærmere Bestemmelser for Slesvig, Island og Færøerne forbeholdes, hvad der jo virkelig ikke passer for de nuværende Forhold. I § 23 af bemeldte Lov findes den Bestemmelse, at Ingen kan fremskille sig til Valg, medmindre han er understøttet af idetmindste een af Valgfædens Vælgere. Her antager nu Folkethinget, at den, der optræder som Stiller for en Valgcandidat, ikke tillige kan være Medlem af Valgbesthyrelsen, da han som Medlem af denne vil komme til at hømme om, hvilken Candidat der har fleest Stemmer, eller, hvis der kun er een, om han da har Fleertallet af Stemmerne for sig; det er imidlertid ønskeligt, at dette udtrykkeligt optages i Valgloven. Med Hensyn til den skriftlige Anmeldelse, som Valgcandidaten har at gjøre, vil det være rigtigt at undersøge, om en bestemt Formular for denne skal foreskrives, og om man skal fastholde, at Modtagelsen af Anmeldelserne skal afflutes Kløkken 10 om Aftenen. I § 30 af Valgloven af 1849 findes den Bestemmelse, at Valgcandidaterne ved Raaringen skulle sættes under Afstemning efter deres Navns Bogstavfølge. Dette anseer jeg nu for at være en ganske ligegyldig Bestemmelse; jeg idetmindste har aldrig kunnet spore nogen Virkning af, om den ene eller den anden af Valgcandidaterne blev sat først under Afstemning. Der er derimod et andet Forhold, hvori Ordenen kan faae en ikke ringe Betydning, og det er den Orden, hvori Candidaterne erholde Ordet. Om den Eine eller den Anden kommer til at tale først, kan under visse Omstændigheder faae stor Indflydelse, og derom findes der ingen Forordning. Jeg vilde ønske, at man i saa Henseende kunde udstrække Bestemmelsen i Valgløvens § 30 til ogsaa at gjælde for Slutningen af dens § 29. I dens § 32 fastsættes det, at Raaringens Virkning ophæves, naar navnlig Afstemning begjæres af en